

To vil ikke reagere

W. Sch., T, 1960

I 19.. var jeg til julefest under et besøg i X... på min hjemegn Thüringen. Jeg havde lige inden været til et foredrag af Bruno Gröning. I en kreds af venner fortalte jeg nu om det, og om de vidunderlige helbredelser. De havde endnu intet hørt om Bruno Gröning, og lyttede interesseret på min beretning. De var jo alle så sultne efter åndelig føde i Østzonen. Desuden var mange af dem syge, og der var stor mangel på læger. Så var der nogle, der spurgte mig, om jeg ikke som mellemmand ville bede Bruno Gröning om hjælp til dem. Af min fortælling havde de forstået, at man ikke personligt behøvede at være til stede, da helbredelser fandt sted selv over oceanet, de såkaldte fjernhelbredelser. Jeg skrev så en liste med sytten navne, og bad dem om at meddele mig, hvis de skulle mærke en eller anden forandring i kroppen i den kommende tid.

Da jeg var vendt tilbage, var jeg så heldig, at jeg efter Bruno Grönings foredrag den 9.1., i en privat kreds kunne forelægge mit ærinde for ham selv. Han tog den sammenfoldede liste i hånden, lagde den på bordet og sin hånd på den, endnu før jeg havde nævnt ham et eneste navn. Efter omkring fem minutters stilhed og koncentration sagde han: "To af dem vil ikke reagere. Læg mærke til tidspunktet!" Så skrev han sit navn på bagsiden af bladet med dato og tid. Det var den 9.1. 19...klokken 1.35. Han gav mig sytten kugler, som jeg straks sendte til de bedende, med hans hilsen og de bedste ønsker.

Knap en uge efter indløb brevene. Ved siden af beretninger om pludselig helbredelse ved hjerte- og nervesygdomme, var der et særlig alvorligt tilfælde med en elleveårig dreng. Han led af knogletuberkulose i benet. Den 9.1. 19..., på den nævnte tid, fik han pludselig et anfald af skarlagensfeber med høj temperatur, som forsvandt efter tre dage, og benet groede sammen. Han blev fuldkommen rask, selv om lægerne havde frataget ham ethvert håb om, at benet ville komme sig. En af damerne havde konstant den forfærdeligste hovedpine. Hun fik voldsom næseblødning, og umiddelbart efter var hovedpinen forsvundet.

Ved første lejlighed fortalte jeg Bruno Gröning om det, og han bad om brevene for sit arkiv, som bevis og bekræftelse. Faktisk var der to personer, som ikke hverken svarede eller berettede noget ...

(sign.) W. Sch. I T., nr. 33

Kilde:

Josette Gröning (Hrsg.): Der geistig-seelische Heiler (Denkendorf bei Plochingen/Neckar 1960) Nr. 9, s. 139-140